

אורות השבת

גלוון מס'
1041

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טרייקי

פרשת השבוע
בראשית

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

כוחה של תפילה

על גחןך תלאך ועפר לאכלה כל ימי חייך
(בראשית ג, יז)

שלושה שותפים היו באכילת הפרי מעץ הדעת: הנחש אשר פיתה את חוה, ואחריו חוה אשר נפלה ברשתו, ואחריהם אדם אשר נגרר אחורי אשתו. וכבר העיר החמי המוסר, מודיע העונש אליו הולם לכואורה את דירוג חמורות העבריה. שהרי מן הרואי שהח Nash חערומי אשר היה ראש וראשון לביצוע המזימה, הוא זה שיקבל את העונש החמור מכך. אך מרובה הפלאה, דוקא הוא קיבל לכואורה את העונש הקל יחסית. שכן האדים נעש בעונש חמורו - אורה דודה בעבורך בעצובן תאכלנה כל ימי חייך וקיים ודרדר תצמיח בזקן וacakת את עשב השדה... בועת אף תאכל לחם עד שוכב אל האדמה. וחוה אשתו נעשה גם היא בעונש חמור של עאר הגדלה - הרבה ארבה עצובן והרויין בעקב תלדי בנים ואל איש תשוקתך והוא ימושל בר. ולעומתם, הנחש נעש בעונש הקל - על גחןך תלאך ועפר תאכל כל ימי חייך. ולא עוד אלא אפשר שיש כאן ברכה עקיפה, שהרי מזונו היה תא תמיד מצוי לפני ולעולם לא ימות מחפת רעב. ברם לכשנתובן נראה, שכן הנחש הנשע בעונש הקשה מכלם. שכן אמנים עשו האדים וחומר האדים לעמואד, אך בצר להם בידם האפרות לשפוך את חיסים לפניו ה', כדי ריכת הכתוב לתפילה לעני כי יעטוף ולפני 'ישופך' שחיוי, ובקבלת תפילה מובטחת היא שנאמר (תהלים לד, ט) 'קרוב' לך' לשברוי לב ואת דכאו רוח יושיע. וכן הוא לבני כל בריותו של הקב"ה, כמו שנאמר (תהלים קמג, ט) 'ילבני עירוב' אשר יקראו וכו'. אך להבדיל מכל בריות העולם, הנחש גורש מן עدن עם מזונו בידו למען לא יזדקק לשוב עוד אל ה', ובכך נשלה ממנו זכות התפילה!

אל שעדיין יש להעיר, מודיע היה רץך הקב"ה להמציא את מזונות הנחש כדי למונע ממנו את זכות התפילה, והרי יכול לנגול בפניו שעריו שמיטו שאופן שלא תתקבל תפילה. ועל כרחך צריך לומר, שאילו נזק התפקיד לפניו הקב"ה, אפשר שתפילה זו הייתה מתקבלת בכל תנאי, בלבד שהיא בוקעת מקרים ליבו. וזה אמר דוד המלך ע"ה (תהלים נא, ט) 'ילב נשר ונדכה אלוהים לא תבזה, רוץך לומר שאין הקב"ה דוחה תפילה הבודקת מלך שבור, גם אינו ראוי לכך מצד מידת הדין הרמוזה בשם 'אלוהים'.

ובein זה ממש, יש לנו להזכיר מדבר הגמ' (סחדון צב, ב) אודונצ'ר אשר השיל את חנינה מישאל וזריה לבשון האש, ושנשודע לבוכדנץ' רעל דבר הצללים וגוי (דניאל ג, לג). אמר רבבי יצחק זחוב רותח לתוך פיו של אותו רישע, שאלמלה בא מלך וסתרו על פי, בקש לנוגנות כל שירות ותשבחות שאמר דוד בספר תהילים, פוי' רישעי שם: 'שהיה מסדר שבחות נאות יוטר מדור, ואילו אמרו, הקב"ה היה נטה אהירחן יותר מאחריו השירות שעשה דוד', עכ"ל. ויש לתמהה, מודיע היה צרך לשולח מלאך מיד רישע טטר או את פיו יתפרק זחוב רותח לתוך פיו של אותו רישע, וכי נגזר מהקב"ה להעל בפניו שעריו שמים באופן שלא תישמעם כל שיר, ובוירח יפלא על דברי רבבי יצחק, שאלמלה סתרית מלאך הון הקב"ה נטה אהיר שירתו וטור מישרתו מתקבלת דוד מלך ע"ה... אמרו אהירחן ברם גם בזאת אמר, עע'פ' שהגדיל ברשעותו כל כך עד שהשליך קדושי עליון לבשון האש! **ולהבדיל** בין הטעמה לטהרה, יש לנו להזכיר גם מותפיפת משה רבינו ע"ה. דהנה אחרי שהתפלל חמש מאות וחמש עשרה תפילות כמנין יאתחנן כדי להיכנס לארכ ישראל, אמר לו הקב"ה 'יר לך תוסף דבר אל עעד בדור הזה' (ובביס, ג). וכך בזאת יש להעדר, הריו כיוון שיצא דינו מלפניו לאילו יכול היה יתגלו וידעו לפני עוד להתפלל, וכי בזה ישנה הדין. אלא הוא שאמרנו, שכן זהה כוחה של תפילה שהיא מתקבלת לפניו הקב"ה, אע"פ' שהגדיל ברשעותו כל כך עד שהשליך קדושי עליון לבשון האש!

ושוב יש לנו להזכיר כן, מדברי הש"ס (סוטה יד, א - לפי גיטות הב"ח): 'יאמר רבינו חמא ברבי חנינא, מפני מה נסתתר קברו של משה מעוני בשර ודם, מפני שגליו וידעו לפני הקדוש ברוך הוא שהוא שערת בית המקדש לרוחב ולהגלוות את ישראל מארצם, שמא יבואו לקבורתו של משה באותה שעה וימעדו בכבהו, ויתהנו משה ויאמרו לו משה רבינו עמוד בתפלתו בעדנו, ועמדו משה ומבעט את הגירה, מפני שהחביבים צדיקים בימותם יותר מבכיהם...'... גם בזאת יש להעיר, מודיע היה צרך להסתיר את קברו של משה לרבות עולם, כדי למןעו מיטול גזירות על עם ישראל, וכי בוצר מהקב"ה לקיים את גזירותיו ולא להזין לתפלותיו של משה. ברם הוא שאמרנו, שזויה כוחה של תפילה אשר נשמעת בכל תנאי ובכל מצב, וכיון שגלו וידיעו לפני הקב"ה שיש בכוח תפילתו של המשך דבר רב העיר במדור 'אורות הקשרות'

השנה מסוגלת לגאולה

כתב ה'יעורך נני' לאורך ההיסטוריה השנים שחל בהם ראש השנה בשבת, וממילא יום הראשון של חג הסוכות, וגם שמחות תורה בשבת, הם היו סימן טוב לישראל השנים הטובות ביותר, ובשנים אלו היה הכפרה של ים היכרים ומחילת מעון העגל וקבלת התורה של הלוחות השניות, והקמתה המשכן, ונכנסו לארכ ישראל, וbitektora של המלחמות השניות. ביה המקדש הראשון, ובית המקדש השני. אמרו הבן איש חי 'זיע'א' (ששית תורה לשמה תליין) כי המעלה הגדולה שנעשה פועלות השופר והלבב, מיילו בימים מכוח קדושת השבת. ומבאר בעל התניא זיע'א שיעיר המשכת החחים בראש השנה על ידי 'העונג' העליון, ועל השבת כאמור יקראת השוה יש הזדמנויות לשבת 'עונג'ן' ולכן זה מעשה מאיilio. נפלא שעיל ידי שמירת השבת ולימוד הלכות שבת, השבת מקור הברכה תמליץ טוב בעדינו לנאהלה לישועה.

גמר הארץ עולם האזום
רב עוזיאל אדרי

רב המרכז והרפואי 'סוחוק'
וכ'ק' 'שבטי ישראל' שכונה יא' בא-שבע

לוח זמנים שבועי

שם/zmanim	יום א'					
	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום כ'	יום ב'	יום ד'
שנת קדוש	יום ג'	יום ד'	יום כ'	יום ב'	יום ג'	יום ד'
21.10.23 (20.10.23)	20.10.23 (19.10.23)	18.10.23 (17.10.23)	16.10.23 (15.10.23)	15.10.23 (14.10.23)	14.10.23 (13.10.23)	13.10.23 (12.10.23)
5:37	5:36	5:35	5:34	5:33	5:32	5:31
5:43	5:42	5:42	5:41	5:40	5:39	5:38
6:50	6:50	6:49	6:48	6:48	6:47	6:46
9:01	9:00	9:00	9:00	8:59	8:59	8:59
9:35	9:34	9:34	9:34	9:34	9:33	9:33
10:31	10:31	10:31	10:31	10:31	10:31	10:31
12:26	12:26	12:26	12:26	12:26	12:26	12:27
12:56	12:56	12:56	12:56	12:56	12:56	12:57
17:08	17:09	17:10	17:11	17:12	17:13	17:13
18:05	18:06	18:07	18:08	18:09	18:10	18:11
18:18	18:19	18:21	18:22	18:23	18:24	18:25

זמן הדלקת הנרות

בראשית מהר חודש	פרשת השבוע:
17:54	הפטורה:
18:43	כניסת השבת:
19:23	יציאה השבת:
רבענו תט:	רבענו תט:

שבת מברכין' המול' במצוות שבת קודש בשעה 19:33 וחלק אחד ראש חודש מרוחש ביום ראשון וושא' הבעלית.

אורות הקשרות

משה לבטל כל גיריה, לא נתר אל להסתיר את מקום קבורתו. והדברים מופלאים ומדוברים הם בעד עצם!

דוגמא המאלפת אותנו בינה, עד הcken מגענו כורו של שברון לב בתפילה, נוכל ללמד ממעשה ידוע אורות בעל שם טוב אשר ציווה על תלמידיו רבינו זאב קיציס להזכיר עצמו לתקיעת שופר לקריאת ראש השנה המשמש ובא, בלילה כל הכותנות המוזהדות. עשה התלמיד מצוחט רבו, ולמד ושין את כל הכותנות גם דשם בפנסקס מושך לנגד והוא עניין בעת התקיעות והוא כבר ניצב לפניו התיבה, חישפ ולא מצא את פנסקו המוזהד. בצר לו געה בבכי מר והחל בסדר התקיעות בעלי פנסק וכלי הכותנות המוזהדות, למעט הכוונה הכללית - לקיים מצות עשה לשמעו קול שופר. לאחר התפילה, ניגש לרבו הבשע"ט כשהוא שבר רצוץ ואינו ידע את נושא מרוב צער. טפח הרוב על שכמו ואמר לו: "עד לך שהכותנות המוזהדות נעדו לפתח שער שמיים, וכל כוונה שלםת היא למשה מופת' לפתחת שער מוסים. ברם יש פעמים ואין האדם צריך כלל לכל אותן המופתות, יען כי יש בידו גזרו' אשר בכחיו לפרוץ את כל השערים, והוא שברון הלב!"

בכבוד אמר ר' ר' אמר אלוקים

הרב יהודה דרעי

הרב הראשי וראב"ד בא-שבע

התודה והברכה

היגנו מביעים את העלהתנו
הלבנה לנויה ציבוד העוניים
אשר נה בהטענו לקיים
מצווהות הקבלת פני בבלל

לכבוד מוריינו ורבינו המאיר את דרכינו
כב' המרא דעתך הגאון הגדול

רבי יהודה דרעי שליט"א

הרב הראשי וראב"ד בא-שבע
וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל

בעשרות אירוחינו שמחת בית השואבה
שהתקיימו השנה בכ"ל רחבי הארץ ובכך ביטאו את
גודל אהבתם והערכתם לכ"ל מפעלו הכספיים של
כבוד מוריינו ורבינו שליט"א הופיע במספרות נפש
של ממש המפוארת השאות לביור החומות הדת,
השבת והbeschנות, והפצת תורה לאלאפים ולרבבות
כל רחבי הארץ, חרף כל המכשולים הניצבים בדרכו.

ומכאן התודה והברכה לרבעי השוכנת איש הי"ציבור, רבינו
וגבאי בית הכנסת, אשר פעליו במלוא כוחם ומורצם
להנחלת המצדהקה של האירוחים שהיתק"מם בכל
המוסדים המורכזים בעיר, וכן לקדש שם שמיים ברבים
והרמת כבודה של תורה בעירך הארץ.

והתודה והברכה לממנונה המועצה הדתית
מר שוקי דMRI הי"ו אשר טרה ודאנ
והSKUOU רבות כדי שהארודאים יתקיימו
בקבود ובפאר כיהה לכבודה של תורה.

ולכבוד כב' מוריינו ורבינו המרא אחרא שליט"א
הינו אומרים "ואתה רק חוק ואנט אל תערוך
ואל תחת כי עמר ה' אלוקיך בכל אשר תלו",
ויה רצון שימשיך בתר שאת וביתרתו נוח ולא יעד
מפעליו הכספיים מתוך בריאות ונוחת ולא יעד
מן זיהה ויקריה עד עולם אמן.

בכבוד אמר ר' ר' אמר אלוקים
הנאכחים

קיימים בנו חכמי ישראל

הצייר נקרא להמשיך להעתיר בתפילה
לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולי עמו ישראל

אורות הפרשה

חותמו של הקב"ה

"בראשית ברא אלוקים" (א, א). אומר רבינו בונם מפרשישחה זיע"א
"בראשית ברא אלוקים" סופי תיבות "אמת". חז"ל אמרו במסכת
שבת (ג), חותמו של הקב"ה יאמת. דרכו של מחבר שהוא טובע
חותמו ונונן את שמו בשער הספר. וכן הקב"הطبع את חותמו יאמת'
בראש ספרו בתיבות הראשונות של ספר התורה.

ראשית העבודה

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" (א, א). אומר בעל
שם טוב הקדוש זיע"א ראשית ותחלת UBODOT היא "ברא אלוקים"
ללוות את שם אלוקים, "את השמים ואת הארץ" המצויה בתוך השם
ובתוך הארץ. ראשית עבודה האדם לבוראו היא לגנות את האלוקות
המשמעותם בעולם.

תסביחת וטפחת

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" (א, א). אומר הרב
שמעון עניינים רוחניים, ארץ עניינים גשמיים וחומריים. "בראשית
ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" על היהודי לזכור תמיד שככל מה
שייש לו, הן הרוחניות שלו, תורתו וחוכמו, הן הגשמיות שלו, עשר
בריאות וצדקה הכל בא מוחקבה.

שלושה דברים

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" (א, א). כשזהר רבינו
לייב איגר זיע"א מוקץ שאלו אבי, רבינו שלמה איגר זיע"א מה
למדות בקוצק, השיב: שלושה דברים למדתי שם (א) אדם הוא אדם
ומלאן הוא מלאן. (ב) אם ירצה האדם, יוכל להיות יותר מ מלאן. (ג)
"בראשית ברא אלוקים" הקב"ה ברא את הראשית בלבד, ואת השאר
השαιיר בעבור האדם.

ש פורא וטנהה

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" (א, א). אומר רבינו משה
לייב מסאשוב זיע"א יסוד היסודות ושורש כל הידיעות הוא לידע כי
"ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" שיש בORA, יוצר ומנהיג לעולם.

מתפקיד יהפרהא'

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" (א, א). אומר הרב
הרי"ץ "בראשית" ב' ראשית, התורה וישראל, "ברא" מלשון
בריאות, אלוקים" בגמatriyah הטבע. "בראשית ברא אלוקים" בני
ישראל, על ידי העבודה בתורה ומצוות, 'מבריאים' את הטבע, על ידי
שם מגלים את תוכן הפנימי שבטבע ותכלית בראיתו.

לחש שהארץ מתח ונתה

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" (א, א). אומר רבינו
מאכטנדר זיע"א אם בראשית היום נתנו האדם אל ליבו שהאלוקים
ברא את השמים את הארץ, הרי הוא חל כל היום בפועל ממש,
שהארץ היא תנוחה וboneho.

בפס' הקיטום

ויאמר אלוקים נעשה אדם (א, כ). כתוב הילאי יקי' מפני מה לא
נאמר גם בבריאות האדם כי טוב שכל היצורים האחרים היו שלמים
בבריאותם, ותיקף מיד אפשר היה לעמוד על טיבם, ואילו האדם,
שניתנה לו הבחירה, אין לומר עליו מושג יקי' טוב. יש להמתין לתחילת
ולראות כיצד יונגן ומה יצא ממנו.

ש להפטון ולראות

שיבוא אלוקים את האדם (א, כ). כתוב הילאי יקי' מפני מה לא
נאמר גם בבריאות האדם כי טוב שכל היצורים האחרים היו שלמים
בבריאותם, ותיקף מיד אפשר היה לעמוד על טיבם, ואילו האדם,
שניתנה לו הבחירה, אין לומר עליו מושג יקי' טוב. יש להמתין לתחילת
ולראות כיצד יונגן ומה יצא ממנו.

השורשים מעליזנים

шибוא אלוקים את האדם (א, כ). כתוב הילאי יקי' שני היצרים
רמוניים בשני שמות הקודש "הויה" ואלוקים", יציר הטוב שורשו
משם "הויה", כתוב (זברים לב) כי חלק הויה עמו, ואילו היצר
הרע, שנתנווה על ידי צמותים והשתלשלויות רבות, מושרש בשם
אלוקים", המורה על מידת הדין והצטצום.

מעולם במדן מزادם

"שיהי האדם לנפש חייה" (ב, ז). כתוב בעל התניא זיע"א האדם, בחירות
הנבאים, הוא יצור כלילי, והחוויות המושפעות מוחבורי לא כל בעלי החיים
תלויה במעשייו. זהו יוויי האדם לנפש חייה, האדם מעשה שורשו בדゴנות
הנפש. כשם שהנפש נקראת יוויה, מושם שהיא מסוגלת להחיות גם
אחרים, הינו הגוף, כך יוויי האדם במעשיו תלויה חיים כל החיים.

הערפומפי מסוכן

"ויה נשח היה ערום" (ג, א). אומר הרב הרי"ץ אף על פי שהיה בעולם

אורות הלכה

תשובה ההלכתית משלחנו של

מורנו המרא דארא

הగאון הגadol רבי יהודה דרורי שליט"א

**במלאת עשור לעלייתו בסערה השמימה
של מון מלנא
ערורה ראשנו והפארתו הראשל"צ
מון רבו עובדיה יוסף זצוקלהה"**

מן זי"א היה ידוע במשמעותו העצומה לענייני העניות, על מנת להקל עליו את סבלן, יש בו מומן ולילה כדי למצוור למצבן הקשה. אחד הרבאים מtol אלבוב שגניע לחים ספר, שביללה חוופי אחד של תקופת טובת, היה בדרך לבתו, והשעה הייתה סמוך לשולש אחר חצות. לפעת אמי מבחן מרוחק בדמותו של רב המתפרקת אליו ברכיה, והוא מסכן לי לעצורו לרוגע. רק משתקרב, ואני מושׂבָּדָר בבהר של העיר, והוא מרךן מזבון הקשה. שהיא אז רבה של תל אביב, התייתי מופת ואחוזה היה עתה סמוך מה הוא עשה בשעה כזו בודאותה של תל אביב, מון זי"א הגיע כשהוא מונשם ומונשף, ובקש שאסביר לו כיצד מגעיהם לרוב פלוני. הראיינו לו את הבכוון, אבל לא יכולתי להתאנפק ואשתלטו מה יש לו לעשות שם בשעה כזו. הוא הצבע על תיק המשמכים שבידי, ואמר שזרו תיק של הנגנה, עזה עטה סיימתי לכחות את הפסיקים כתובים, ורוצח שזרו תיק של הנגנה שפזר לחדר לה הינשא, לא רצית לעכבר ולגוע אחור את הבושורה הטובה! אמר הרוב בששות האופיינית שלו וווסט' : "כיצד נני יכול לול על עלי צויעו, ולישון, בה בעת שידועי שאשרה אומלה זו ערה בביותה ומזכה לתשובי בכליין עניינים! ? אך החלווי, לבשר לה אפילו בשעה כזו, ובלבד להחסן מיהודי אפיקו למשה שעות של צער, ובתוכה ישיה תאורה ומצפה ומחכה לתשובי בכליין עניינים! ? אך החלווי.

איירע מורת נוסך הקשו א"ר הוא בעניין של העונות. לפני שנות שנים היה אירע מורה רודריך במבנה כליל בירושלים בו רציח יהוזי, ואשתו נזקקה להיתר עונות. המשטרה, שכמעט לא מצאה את דידה ורגליה באירוע המסתורתי ההוא, הפקדה בידי של מון זי"א שני קלסרים עבי כוס ובסם ממסכים מגעיים של קחרות המשפטה ושל תדוזיות מהזורה על המשען. כיוון שהיא חש שחש העבריים ייסו שחוטף את התיקים הללו, על מנת להעלים ראיות, הצבה המשטרת אבטחה מיויחדת עד ביט הרוב, עד שישים עלי עברו על המסתמכים. מפקדי המשטרת היו בטוחים שהזון שידרש למון זי"א כדי לעבור וליעין בשני הקלסרים, תגעה לחודשים אורכים, וуд א' לא תתקבל פסקתו בעניין העוניה. אך מה מאד הפטע כשר בשת עות בדור פוקודות ראו את מון זי"א מגוע אליהם, ושוי התקיכים תחת בית שחוי, ופסק הבהיר כתוב היזיר לעגונה כבר מוכן בידי. ממש כל הלילה שקד עלי כתבתה של התשובה הדוחפה, ורק שהוא עבר על כל המסתמכים וודעם בעלי זה, משימה שהייתה נחשבת מעלה מכוחותיו של בר אנוש. גם במקורה זה השתדל מון זי"א לספק את התשובה בהקדם האפשרי, על מנת שלא תתייסר עד העוניה. אך הרוקנים של משטרת שעמדו מופתע והווים לא האמינו במראות עינויו אכן אפשר לעבור במஹירות כזאת בלילה אחד על תיק כל כך מוכוב ומסוכן אשר נגנה בעמל רב במשך תקופה ארוכה. הוא ניסה לבחן את מון זי"א, ולדעתו האס באמצעות עבר על כל המסתמכים, וצטט בפניו כמה שורות ממסמך כלשהו, ועשה זאת בכוונה בזורה מוטעית, ולתודהותו הרבה מון זי"א מיד תקון וגערו במרקם ואמר לו ' לא לך כתוב במסמך הזהו' ...

נשנתו של מון ה"בית יוסף"
טשׂו על זה את מה שאמר הדיקן המקובל ביבניאק כדורי זי"א על מון זי"א. שנשנתו הדיא מושרש נשנתו של מון רבו יוסף קאראו ה"בית יוסף" זי"א.

מאור עניינים בציון מון ה"בית יוסף"
בוקר אחד בתקופת הגד הפצת תש"ל, כאשר רוח ש כללו התכסו עינויים מלאות עד כדי כך שנברך ממנה למדוד ונונן עינויים בתבמל האוטם נזהר בלבנה וחרוחה עד שללא יתיר, רק מנות גומי שחרר לבן. ובאותו זמן היה נזק שבין ביתו לקויה בביתר, רקובו נברך כל אמיטה שקרן או רוחה שליחא דזרה יקרוא לפניו מותן הספרים. מכך נברך כל אמיטה שקרן או רוחה שליחא דזרה לעוני, וכשהיה מבקש למסור את שעיריו הפופולריים בזידידי' נאלצ'ו לכבר ביכל את הדרה החסמל, מלבד מונחה אחת בודדת. שדרש ברופאים המליצו לו לעזוך ניוטון בעינוי. אבל כשהלך בקהל ברוב מחצידקים האדמירל ה"ביבא סאללי" זי"א והמקובל רבי מרדכי שרעבי זי"א, והוא לו שלא לשמעו בקהל עצות הרופאים. "כשסזה הגען לדן זה ייל לדן", פסקו. והנה מועלם הקפיד הקפהה יתירה מון זי"א להתפלל את תפילה עם הצביר במנין ולא להתפלל במנין. ואולם בימים עזים וגושים גודלים וגם ראה זמן היה נזק שבין הגודלות בעקבות הדרה הארץ מאוחר באמצע הילין, גם כשהיה חולה היו מאריגנים לגודלן במנין. ורבנן בימים עזים וגושים גודלים וגם ראה זמן היה נזק שבין הגודלות בעקבות הדרה, לפि שחף היה להאריך בתפילה ובתחנונים ולשפוך בדמעות כמים ליבו לפני ה' מלך רופא עמנם ורחמן שישלח לו רופאה שלימה למאר עניין. בכל לילה היה מון זי"א מנעד בפיה את התפללו בכל קרווע ומרותח, בכברות ותורתו, להתפלל את תפילה שבחסרים בדמעות של שילוי. "אנה מנק החזר לי מאור עניין ומברך מאור עניין". לעומת זאת, הרבנית הדקota מוגלית עי"ה, עזר בגנו, היה עמודת בשינה ומוצרפת בס היא לתפילות, לחנות ולחן שישלח לה רופאה וירפאו. לעומת זאת, אמרו, לא שמע מון זי"א. מה עשה? נסע לטבריה וscr שדים במולן לכבוד מים, על מנת שיטול לנושע לצפות ולהתעורר על קברו של מון רבו יוסף קאראו ה"בית יוסף" זי"א לרפאותו של השלים. ואכן, יום ים היה מון זי"א נסע לצפת, משתתח על יינו הק' של מון ה"בית יוסף" במשך שעوت ארוכות, מותק שהיה מבקש לעודר את זכותו ומבקש: "הקדשתי את מפעלי חי להחזר עטורות תפארת וטורנת ליוונה, פסקת ההלכה של יהדות ספרד על פי פסק מון ה"בית יוסף".

**יהי רצון שזכות מון ע"ה תנגן בכל עם ישראל אמן
ת.ג.צ.ב.ה.א.**

מהלכות "לפני עור"

וainsor מסיע בידי עברי עבירה

ש - האם יש מניעה מסוימת "לפני עור" למכור לישראל או להוציאו לו דבר של אייסור?

ת - אסור מסוים "לפני עור" להוציאו שום דבר של אייסור לכל אדם אשר ידוע בודאות שרוצה לאכלו, אליו שהוא מושיט לו משלו ואצל' כשותנו או מוכך לו, וב惟ב שלא היה יכול להשיגו ממקום אחר חוץ שהוא מעברו השני של הנهر והוציאו לו את זיו. אבל סתם ישראל שאינו חדש, או לחילוף אפילו שהוא חדש אף ישי בידו להשיג את האיסור עצמו, אינו עובר עליו ממשום לפניו".

ש - המכשיל את חבירו ולא כוונות זדון האם עbor עליו ממשום "לפני עור"?

ת - יש מי שחדיש,داعיג בכל התורה יכולה שגנת לאו בעי כפרה, מ"מ שאין לאו דפני עור אשר לא אסרה תורה אלא כשותון "מכשול" לפני העור בכוונות זדון להכחישו, אבל כל שגורם למכשול בשוגן באופן שלא נתקין להכחישו אין בו ממשום לפניו. וכל שכן, כשהזהיר מראש וגו' והתנה עמו בפירוש שלא עbor על האיסור.

ש - במקומות שאין אישור "לפני עור" נהוג בו האם יש לאסור מדרבנן ממשום "מסיע" בידי עברי עבירה.

ת - יש מרובותינו הסוברים, שבכל מקום שאין אישור "לפני עור" נהוג בו, הרי שהוא מותר לגמורי ואפיל איסור "מסיע" אין בו. אך לדעת הר"א"ש והתוס', אסור לסייע בידי עברי עבירה אף כשיכול לעשות העבירה בלי סיום, שהרי הוא מחויב להפרישו וכ"ש שלא לסייע שעיקרך דעתו בשיטות המקילים אלא שבעל נשיחםיר על עצמו. וכי"פ גם לשיטות המחרים, אפשר שאין עbor ממשום "מסיע" אלא באופן שמייע בשעת העבירה כגון שמייע לו בהזאה מרותות לרשות בשבת או כשמכenis לתוכ פיו מأكل של איסור, אבל כל שהה הסיעו קודם מעשה העבירה אין בו ממשום איסור מסיע. וכן אפשר שאינו עbor ממשום "מסיע" אלא כשההעבירה נעשית בגין הדבר שנטנו לו מטבח והלה קנה בו דבר של איסור אין זהה ממשום איסור מסיע, עי"פ שההיא מומר וחושד. וכך גם אפשר שאין עbor ממשום "מסיע" אלא באופן שבודאי עbor על האיסור, אבל כל שיש ספק אין זהה ממשום מסיע.

ש - האם יש אישור "מסיע" גם באופן שהדבר כרוך בהפסד ממון.

ת - יש מן הפסוקים שחייבו שא"פ שאמרו כי שיש בידו למותות ואינו מוחה הוא נתפס באותו עון, מכל מקום בדבר שיש שיש סכנה או צריך להוציאו על זה אין צורך למחות. וכן פסק הרמ"א, וההוא ולדעת רבם מהפרשאים אישור "מסיע" הוא מדין "תוקחה", נמצא שלא אסרו חכמים לסייע בידי עברי כל שהדבר כרוך בהפסד ממון. ואכן שמרובינו האחرونים שצירפו סברה זו להקל בהשכלה בית למחללי שבת, שכן אם אסור עליו יפסיד את דמי השכירות. ומטעם זה מצאנו למי שהתירו סיוע באיסורים שונים, כגון לבעל מכבסה להמשיך במלאתו מורה"ח ועד ת"ב שאסור בכיבוס, וכל כיוצא בזה.

ש - האם יש מקום לאסור השכרת בית למחללי שבת ממשום "לפני עור" או ממשום "מסיע".

ת - לפי הנראה מכל האמור, אין מניעה להשכיר בית למחללי שבת, ואין לחוש בזה – הן לאיסור תורה ממשום "לפני עור" והן לאיסור דרבנן ממשום "מסיע". ומכל מקום בעל נשיחםיר להחמיר על עצמו, תבואה עליו ברכה.

שיעור לחיים

אורות עוגן שבת

שנಕא בפֿן עַד

רבי ישראל השתקוק וכבר עמדו הצעירים לghost להוזיא לפועל את יייניחו בגין עדן לעובדה ולשומרה' נב. טז). כתוב ה'דברי חכמים' רצה הקב"ה לנטות את אדם הראשון ולראות כיצד יונגן כשהוא שרויב בגין עדן, אמר הרבי כעבורי גרע. "הניחוoli להוציאם, בדרכישלי, מן המחסן".

בין כך ובין כך דף הווזה תוכן שיחתם של החסידים הצעירים עם הרב, והיעג גם לאווני הפלשים. אלה הצטנפו בפיית המחסן הקטן והמתינו לבב כבד לסייעם מוחמם. "הזמן סבל", הורה רבי ישראל לשמש. לא חלה שעיה קלה ובמקום התיציב סבל. להפתעתם כולם החליט רבי ישראל להתלוות אל הסבל ולפקח בעצמו על מלאכת הפינוי. בראות הפליטים כי כלת אליהם הרעה, לא גלו כל גשם תענדות. וכמו לא די בכך, החל גשם זו לרודת. בעניינים כבויות הניחו לשבב לקשר או את ארגזיהם זה זה ומהם על גבו.

על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך' (ג, י). מבאר ה'יעטורי תורה' הלומד תורה ואין וחכם אני, הרי החסכתולות במקום בלתי ראוי לא שום אס יכול מענני מלך לא ירגש אלא טעם עפר, ואין לו מושג על שום געון כל הענין עז לדרות. בעניינים כבויות הניחו לתוך הסבל תמצאות, כי הרגשת עצמוני רך אני קיים, היא סיבת הענינות.

על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך' (ג, י). אמר הרבי הנחש בטבעו שרווי תמיד בעקבות. ולכוארה, מה חסר לו ואילו דאגות יש לו, אפילו דאגה למזונות אין לו, שכן עפר יש לו בכל מקום. אלא שתוכנות הנפש המאפיינת את הנחש הקדמוני היא אוניות יתרגשות עצמוני. لكن הוא שרווי בעקבות תלמידות, כי הרגשת עצמוני רך אני קיים, היא סיבת הענינות. הרבי מהוסיאטין בראש; אחריו הסבל עם המשא שעיל גבו; בעקבותיו צעדו ברגליים כשלות זוג הורדים וארכעת ילדייהם הקטנים; ומאחרו – קבוצה של חסידים.

לפתע עצר הרבי מלכת. גרים מדורגים קטן הוביל אל ביתו הפרט. "העלת את החפצים פנימה", ביקש מהסבל. "וגם אתה באו והיכנסו", זירז הרבי בהיסוס ובמכותם, הוסיף וdock. בהם עד אשר ננסנו. "אווח' אתה עד אשר יימצא לכם כוכיות. לכן נעשה לו לבוש מהאלין שלוחתי תסעדו ובביתי תלונו".

בעיניים משתאות הביטו החסידים הצעירים במעשי רbm. הוא, כמו קרא את מחשבותיהם, פנה אליהם ואמר: "מצב לאדראי – אמותם. אכן כך משפחה של אחים יהודים קרים מגעה אלינו מן הגלגה הרוחקה, בעירום ובחוור כול, ואנו, במקומות מקבלת פתוחות ובלב חם ואהבה, הנחנו להם להתגורר במיחסן עלוב וקר. הלווא כלימה תכסה את פנינו!".

רובי הנמיך מעט את קולו והוסיף: "ביקשתם כי אוציאם מבית הכנסת, והנה גם את רצונכם מילאיות". אדר' כך נתן מטבע לסלב ופטרו לדרכו. את נירח משפחה הכניס פנימה ושיכנס בחדר המרווח שבביתו.

כו יייתה דרכו של הצדיק רבי ישראל מהוסיאין – לתה לכל אדם די מהסרו. לסלב ונתן פרנסה, לפלייטים – מחסה, ולהחסידים הצעירים – שיעור לכל החיים.

הרי מבייעים בזאת את הערכתינו והוקרטתינו לאיש חיל דב פעלים לתודה ולתועדה עשוה ומעשה להגדיל תורה ולהאדירה בעידנו הק' באדר שבע ע"א

שלמי תודה

הרי מבייעים בזאת את הערכתינו והוקרטתינו לאיש חיל דב פעלים לתודה ולתועדה עשוה ומעשה להגדיל תורה ולהאדירה בעידנו הק' באדר שבע ע"א

מד הושע (שוקי) דMRI

ממונה המועצה הדתית באדר שבע

אשר אף השנה המשיך במסורת קודש ולא חסן מאומה והשקי' רבות מאר בARIO של חסן הסוכות

"שמחה בית השואבה והקבלת פני רבו" וכן השקי' רבות ולא חסן מאומה לקים את הקפות שנית' כמידי שנה ברוחבי העיר

במושאי חס שמחת תורה, אולם לדאובנו הרב עקב המצב הבתווני כל האירועים בוטלו

יה'יר' שוכות התוה'ק תנן בעדו ובעד ב'ב אל' המגן ברירות איתה

וברוב אושר נחת ושםחה מכל יו'צ'ח אמן.

המבקרים ומודים
בשם תשבי באדר שבע

שבת שלום!

rabbi Yosef Shlomo Tzuriqi, zt"l
בר עליה זל
והרבנית רחל טרויקי, zt"h
בת סמי זל
ת.ג.צ.ב.ה.

באותה שעה ישב רבי ישראל פרידמן, האדמו"ר מהוסיאין, בפיית בת' המדרש והגה בתלמודו. וקנו הלבן, שירד על פ' מידותין, ומוץ' הגבוחה, שיוו למראוו הווד מיהוד. אישיות מיהודת במניה היה. וכדו של

רבי ישראל מרוזין, וגם נקרא עלי שם. רבי ישראל נמנה עם האדמו"ר ר' היחידים באוותה תקופה, שזכה לעלות מארופה לאקיישראל לפני פרוץ השואה. את ביתו קבע בתל-אביב ולא בירושלים, מפני שב'ה אין שומעים את קול פעמוני הכנסיות", כדבריו.

את ביתמדרשו, שנעשה במרתה מגדורו ל תורה ולקרוב לבבות, הרים ברוחבו אלגבי. בימי חג ומועד משך אליו המקום אנשים מכל הסוגים, שביקשו לחות וחויה יהודית חסידית בצל של האדמו"ר.

בעוזו שקו בתלמודו, כאמור, ניגש אליו שמו ומסר לו כי כמה מהחסידיו מבקשים לשאלו דברמה. אלה היו כמה מצעריו החסידים, מוסרים בכל לבם לרבי ולכל ענייני החצר. "תכלת ארעה ומקשיש אנו לתקונה", אמר נציג החבורה.

"מי ה התקלה?", שאל הרבי.

"החדר העצמוד לביתה הנכסת, המשמש מחסן לשולחנות ולספרים בעבור התתועדיות הגודלות, נפרץ ויררים לאקרים פלש לתוכו", ענה העצער. עניין של הרבי נפקחו לו זהה. "מה אפוא רצונכם לעשות?", שאל. "להסביר את המצב לקדמותו. ככלומר, לסלק את הפולשים", השיב החסיד. הרבי הוסיף לחקו: "פולשים אלה, מה טיבם?".

- "משפחת עולים לאיזוקים שהגיעה לאמרכבר מחול", באונית מעפילים. "וכמה נפשות במשפחת פליטים זו?", הוסיף רבי ישראל לשאול. "אב ואם וארכעה ילידיים". עניין של הצדיק נעשו רציניות. "יכיז' הצליחו ששת בני-המשפחה, על כל מיטלטלים, להודיעו לתוכן קטן זה?", שאל עוז.

- "למעשה, יש להם מעת מואוד מיטלטלים – הבגדים שעיליהם, כמה שמייכות בלוות וועד שניים או שלושה ארגזים לאיזוגלים. אך בית-הכנסת אינו מקלט וספסלי אינים מיטות. זה חילול הקודש ממש".

"ומי מכיל אותם?", הוסיף ר' הצדיק שאלה שלא מאמין. החבורה הצוירה נבוכה לרעג מול שטף התהענויות של רבם. הם משכו בכתפיהם. "בקשנו האחת היא להפסיק מיד את המצב האדראי הזה", אמרו.

"אכן, מצב לאדראי", אישר הרבי ופניהם של הצעירים אורו. "אם אני מסכים כי יש לשיסץ קצת לעין ולהוציא את הפליטים ממחסן בית-הכנסת. חזר זה אינו מועד למגורי משפחה".